

med til at bestemme, hvor meget man kan få ud af det.

Jeg kunne forstå på flere af ordførerne, bl.a. Fremskridtspartiets ordfører, at det så man frem til at få udvidet, sådan at der i stedet for kunne blive nogle flere fradrag at jonglere med. Det er bestemt ikke den vej, vi ønsker at gå.

Vi må altså sige, at vi synes, det er underligt, når nu Dansk Folkeparti har udpeget en gruppe, der kaldes rige – og det er åbenbart dem, der har mere end 500.000 kr. i husstandsindkomst – at man så lige præcis falder over den del af dem, der har børn, og forsøger på at reducere deres indkomst; der var jo nok et par andre, man hellere skulle starte med.

Sonja Albrink (CD):

Hvis nogen vil redde velfærdssamfundet ved at skære ned på offentlige ydelser, så vil jeg sige, at det i hvert fald ikke er ved nedskæring af børnefamilieydelsen, man skal gøre det.

Dansk Folkeparti mener, at der kan spares 1,2 mia. kr. ved det. Det vil CD sætte spørgsmålstegn ved, men det kan vi sikkert få belyst under udvalgsbehandlingen.

CD mener ikke, dette forslag skal overvejes af økonomiske grunde. Vi tror ikke, der er særlig mange penge i det, og vi mener også, at det vil give samspilsproblemer og bøvl. Men CD kan sagtens støtte den tankegang, at det bliver sværere at give ordentlig hjælp til dem, der virkelig har et behov, hvis man udbreder offentlige ydelser i et tyndt lag til alle, uanset om de godt kunne klare sig foruden.

For få år tilbage sagde CD – i forbindelse med nogle finanslovforhandlinger, hvor man drøftede nedskæringer, der skulle ramme netop nogle af de steder, hvor der var et behov – at ville man gøre det, så var det underligt, at man i den situation ikke også ville se på børnechecken. Det husker vi udmærket, og det blev CD meget skældt ud for, for det var jo et led i skattereformen, og folk følte sig snydt osv.

Hvis et flertal i Folketinget nu sætter sig for, at færre fremover skal have del i offentlige ydelser, så er det en dårlig opskrift at beskære eller fjerne ydelser enkeltvis og på den måde udvælge syndebugke. I dag gælder det børnefamilierne, i morgen bliver det nogle andre, og i overmorgen bliver det så igen nogle helt andre.

Hvis man virkelig ville gå den vej, måtte man gå anderledes til værks og f.eks. nedsætte en kommission til at kulegrave alle områder og se på, hvordan det hele fungerer i sammenhæng.

Herefter måtte man så have en plan at gå frem efter, som man bagefter stod ved, så befolkningen kendte køreplanen. På den anden måde, hvor man i det ene øjeblik skærer her, og det andet øjeblik skærer dér, ved ingen sig jo sikker.

Det vil CD ikke være med til, og vi afviser derfor beslutningsforslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Dansk Folkeparti har tilladt sig at stille et besparelsesforslag. Det er ikke første gang, vi gør det, og det bliver heller ikke den sidste.

Jeg vil overordnet sige, at når man ser på statens løbende finanser, står det klart, at der er et meget stort underskud, og det på trods af at der i de seneste år har været et konjunkturopsving i det danske samfund. Det er altså ikke lykkedes for de såkaldte ansvarlige partier at sørge for, at vi her i Danmark har statsfinanser, der blot balancerer. Vi har statsfinanser, der er i stadig underskud som sagt på trods af konjunkturopsving og på trods af, at der i de sidste 3-4 år, hvis man trækker ekstraordinære udgifter fra, vel har været ekstraordinære skatteindtægter på mellem 60 og 80 mia. kr. til den offentlige sektor.

Derfor er det efter vores opfattelse nødvendigt at se på, hvor man i de offentlige udgifter kan finde seriøse besparelsesmuligheder. Vi mener ikke, at denne diskussion om besparelsesmuligheder alene skal finde sted på nytårseminaret på Nyborg Strand, eller når skatteministeren holder møder ude i landet, eller når vi folketingsmedlemmer i øvrigt kommer ud i forsamlingshusene. Vi mener, at den besparelsesdiskussion skal bringes her ind i Folketinget, hvor vi så kan tage stilling til de forskellige forslag.

Flere ordførere, bl.a. her til sidst fru Sonja Albrink, har været inde på, at man kun finder en løsning og kun finder besparelsesforslag, hvis man samler sådan en kreds i en kommission, sætter dem ind bag nogle lukkede døreovre i eksempelvis Finansministeriet, og de så efter måske 14 dage, 3 år, 7 år, eller hvor lang tid man ønsker at give dem, kommer ud med sådan et samlet forslag til, hvordan man kan omstrukturere de offentlige udgifter.

Det er den måde, man mener det skal gøres på, men hvis man vælger den vej, er man i hvert fald også sikker på, at man får borgerne her i landet koblet fra processen, at man kobler demokratiprocesen fra diskussionen om, hvad det er for nogle velfærdsydelse, vi skal skære i for at skabe balance på statens budget, for så er